

	Iktatószám	<h1>Budapestre vonatkozó újságcikkek</h1>	Osztályozás
	Szerző		H.
	Cím <i>Budavár bevétele</i>		Idő 1899 ^w
	Forrás: <i>Bolond istók</i>		Személy
	Bp.	1899 v/28	Helyszám
	(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)

BUDAVÁR BEVÉTELE.

— 1849. május 21. emlékére. —

Ennek a szent napnak áldás és dicsőség!
A ki akkor harczolt, él-e egy-két hős még?
Bár az utolsó is feljut már az égbe:
Örökké ragyogó marad az emléke.

Örökzöld virága diadalmas multnak!
Mikor a Gellérten a tüzek kigyultak,
Egyszerre rohant föl száz meg ezer honvéd;
A várvédő osztrák azt se tudta, honnét?

Fiatalok, vének azon dulakodtak:
Ki vágjon neki az első létrafoknak?
A halálba mentek, meg nem álltak mégse,
A mig övék nem volt Buda minden rése.

A fekete-sárgát ott fönn letiporták,
Darabokra tépték, levegőbe szórták;
S kit Buda nem látott négyszázötven évig:
Szent nemzeti zászlónk lobogott az égig.

Eltűnt négyszázötven siralmas esztendő!...
S riadó éljenzaj volt a selyemkendő,
Mely a vérző honvéd sebét bekötözte,
S rózsák nyiladoztak sebeinek közte.

Harsogott reá az ország négy határa:
Győztek a honvédek, mienk Budavára!
Hej, de hamar elszállt köde a mámornak;
Láncaiz csörögtek a zsarnok pokolnak.

A rózsás hajnal fult aljas éjszakába;
A vérszomju Haynau Pestnek díszpolgára!
Keservesre fordult Magyarország dolga:
A diadal hőse bújdosó, vagy szolga.

De a magyar lelket csak meg nem fojthatták:
Ujra kivirult az ősrégi szabadság;
Diadal magjából kelt ki a jog fája,
Lombbal és gyümölcsessel ékes koronája.

Ébredneznek, élnek a halott leventék,
A kik Budavárát minekünk bevették;
A sokaság ömlik őket ünnepelni,
Hallom a hozsánnát vigan énekelni.

Hentzi helyén immár az öröm virága,
Teljes a magyarság ősi szabadsága;
Hamvain a gyözve elesett honvédnek
Hódolat jeléül emléktüzek égnek.

A szivek dobognak, a szemek lobognak:
A vitéz had im most megy a bástyafoknak!
Boldog visszhangjául győztesek hevének,
Milliók szívében zeng a hálaének.

... De hol Budapestnek böles városatyái?
Kezd tán fejöknék a nagy szabadság fájni?
Mig a hálás nemzet az ünnepre tódul,
Hova futnak ők az örömrriadótul?

A nagy folyam árját tenyérrel elállják:
A szent ereklyéket utczára dobálják;
Ontják a rút mérget, megvadult varangyok:
Pusztuljatok innen, ti hontalan rongyok!

Szent nemzeti kincsek, vihar-eső verjen!
A feledés pora végkép beseperjen!
Itt, a hol az önzők csak haszonra lesnek:
Nagy idők emléke nem kell *strébereknek!*

... És bámul a nemzet a kegyetlen gögre;
S nem zúdul haragja rá a vakmerőkre?
Nem nyul erős karja a zászlók nyeléig,
Hogy vágjon a szolgák görnyedt hátán végig?